

Šiesta veľkonočná nedeľa C

Jn 14, 23 – 29

22. 5. 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešnú nedeľu je aj prípravou na rozlúčku s Ježišom, prípravou na slávnosť jeho Nanebovstúpenia a na Turíce. Počas celého veľkonočného obdobia sme čítali hlavne Jánovo evanjelium, ktoré je do značnej miery mystickým textom. Koncom veľkonočného obdobia počúvame častejšie slová z Ježišovej rozlúčkovej reči. Ona pripomína mystické zjednotenie sa s Ježišom: Ježiš – podobne ako Boh Otec – nie je ďaleko od nás. Evanjelista Ján nám zaznamenal odkaz Ježiša učeníkom i nám, ich nasledovníkov. Je to odkaz lásky, ktorá je prejavom nového ducha, nového života spoločenstva. Z lásky má prameniť pokoj, ktorý je hlavným Darom Ježišovho ducha.

Napriek tomu, že výzva k láske je notoricky známa, je potrebné pristaviť sa pri nej. Zvykli sme ju totiž chápať ako spoločenskú konvenciu, zvyk, ktorý je vytrhnutý z celkového chápania Krista. Výzvu k láske chápeme často len ako pekné úsmevy, priateľské správanie. Niečo, čomu sa dá naučiť – tak, aby nás druhí vnímali ako láskavých ľudí. To je síce pekné a príjemné, ale Veľká noc pripomína aj Ježišove rany. Pripomína, že ozajstná láska má byť vygravírovaná do tela nášho života hlbšie a pevnejšie ako sú pekné úsmevy a priateľské slová. Ježišova láska je skôr bytostná, je spôsobom akým pristupujeme k druhému človeku, k životu.

Už len to, že Ježiš túto výzvu viackrát opakuje, naznačuje, že sa nejedná o niečo, čo sa dá raz navždy naučiť, zvládnuť ako nejaké remeslo, ale táto výzva vždy znovu a znovu stojí pred nami – tak, ako sa menia situácie nášho života, ako aj život nás stavia vždy pred nové otázky, pred nové problémy. Pri nich sa často v duchu pýtame, ako by sa asi Ježiš Kristus zachoval na našom mieste. Nečakajme ale, že v Ježišových slovách nájdeme doslovný návod ako máme konať a ktorý budeme môcť písmeno po písmene zachovať.

Ježiš síce povedal, že kto ho miluje, zachová jeho slová. Ale on nechcel spraviť z nás nejaké nesvojprávne bábky, ktoré sa budú mechanicky pridržiavať jeho pokynov. Skôr ako o mechanické návody mu išlo o zachovanie jeho ducha. Aby sa aj do nášho života vpísal jeho Duch svojim mocným spôsobom ako výzva, ktorá nás niekedy aj bolí, pokoruje a niekedy nás aj zahanbuje. Pretože Ježiš nás nevedie niekam do uzavretej komôrky, ale nás pozýva na cestu: vyzýva nás k aktivite, vyzýva nás k tomu, aby sme vstúpili do rieky života a snažili sa v jeho slovách, v jeho skutkoch nachádzať posilu na tejto ceste.

Ovocím lásky je podľa Ježiša pokoj – nie taký, ako svet dáva, ale aký On, Ježiš dáva. Jeho pokoj neznamena izolovaný nehybný stav, v ktorom nám tí druhí môžu byť ľahostajní, v ktorom rezignujeme na snaženie o dobro a záchranu budeme fatalisticky čakať od nejakého zázraku zvonka. Ježišov pokoj nie je nehybný stav, ale skôr dej, premena života. Ak kráčame s Ježišom – v jeho Duchu, často nás jeho učenie „obnažuje“, niekedy až jatrí rany našej duše, na druhej strane nás približuje k Bohu. Zbavuje strachu, zbavuje neistoty.

Autor poslednej knihy Písma – knihy Zjavenia hovorí obraznou rečou o božom meste, duchovnom Jeruzaleme – duchovnom Meste pokoja, ktoré je naplnením prísľubov celej Biblie. Zjavenie je

zhrnutím očakávaní praotcov, 12 kmeňov Izraela i dvanástich apoštolov, ktorí všetci boli stelesnením celého ľudstva, pre ktoré božie prisľúbenia reprezentovali. V božom meste už nie je potrebné ani svetlo slnka, ani svetlo mesiaca – ktoré potrebujeme pre určenie času – ale všetko je riadené Bohom samotným – svetlom Boha je Baránok – Kristus. Je to prísľub novej budúcnosti, za ktorou máme kráčať, aj keď to niekedy stojí námahu a silu. Je to cesta k novej budúcnosti, na ktorej sa nesmieme báť riešiť problémy a vystaviť sa novým výzvam.

Viliam Arbet